

ЩЕДРУВАННЯ В СЕЛІ СЕЛИСЬКО НИНІ ПУСТОМИТІВСЬКОГО РАЙОНУ НА ЛЬВІВЩИНІ

Марія ГОРБАЛЬ

ORCID ID: <http://orcid.org/0000-0001-9287-8336>

провідна наукова редакторка,

Інститут народознавства НАН України,

проспект Свободи, 15, 79000, м. Львів, Україна,

e-mail: horbal.m@gmail.com

Ця публікація базується на традиції щедрювання в селі мого дитинства, Селисько нині Пустомитівського району на Львівщині, яке є складовою частиною Галицького краю, тобто частиною нашої України. З давніх-давен українці ходили щедрювати (за Юліанським календарем) 18 січня, на другий Святий Вечір. А перехід на Новоюліанський календар змінив події тільки в часовому відтинку. Зараз такий звичай у селі мого дитинства зберігся, лише з тим нюансом, що щедрівки позабувалися, натомість молодь колядує, тому важливим завданням є зафіксувати ті майже забуті щедрівки, аби не втратити духовних і культурних набутків своїх предків.

Як подає український етнолог, священник УГКЦ о. Ксенофонт Сосенко (1861—1941) у праці «Культурно-історична постать Староукраїнських свят Різдва і Щедрого Вечора», «...в святах Коляди і Щедрого Вечора суть (криються. — М. Г.) основні елементи староукраїнської культури і релігії — і на ідеології цих свят стоять інші ...свята, містерії й релігійні обряди... Дають отсі святочні пісні (коляди і щедрівки. — М. Г.) найправдивіший і найповніший образ староукраїнської релігійної ідеології та ілюструють дійсний зміст свят Коляди і Щедрого Вечора; що більше вони проявляють і найбільше первісну українську культуру і релігію і, судячи з різних ознак, автохтонну українську; коли тимчасом обряди й містерії мають багато напливових елементів з чужих культур, в великій мірі з обрядів християнської Церкви, оснований на передхристиянських культурних традиціях» [1, с. 16].

Жителька с. Селисько Марія Войтків, внучка Карабана Теодора Григоровича, 1920-го р. н., запам'ятала і записала щедрівку, яку любив щедрювати її дідусь Федір (іл. 1; 2) — щедрівку для пана-господаря, а чи, скоріш за все, для пана села — тоді ця щедрівка набирає часових рамок ще може й крипаччини. Та від цього цінність цієї щедрівки тільки зростає:

В нашого пана стодола повна

*В нашого пана стодола повна,
Щедрий вечір, добрий вечір.*

*Стодола повна всякого добра,
Щедрий вечір, добрий вечір.*

*Всякого добра на довгі літа,
Щедрий вечір, добрий вечір.*

*На ясну весну рясного дощу,
Щедрий вечір, добрий вечір.*

*На тепле літо родило жито,
Щедрий вечір, добрий вечір.*

*А щедру осінь у Бога просім,
Щедрий вечір, добрий вечір.*

*А зима прийде, Ісус всіх збере,
Щедрий вечір, добрий вечір.*

Цю щедрівку («В нашого пана стодола повна») на загал у селі не щедрували. Скоріш за все, Карабан Теодор Григорович приніс її з Підбірців на Львівщині, звідки він родом і звідки він прийшов до Селиська за зятя. От і стала та щедрівка родинною у сім'ї Карабанів.

Текст цілої щедрівки не зберігся, та з того фрагмента видніється давня пісенна староукраїнська традиція випрошування в Господа «Всякого добра на довгі літа», та у сил природи «На ясну весну рясного дощу», щоб «На тепле літо родило жито», і далі: «А щедру осінь у Бога просім», «А зима прийде, Ісус всіх збере». З того приводу отець Ксенофонт Сосенко пише: «... В святах Коляди й Щедрого Вечора виявляється староукраїнська культура в великій силі, — як ідейним змістом свят, так і висловами святочних пісень; і, по-друге: що ці свята якраз задля великої в них життєвої правди й сили тої староукраїнської культури, — задержує нарід уперто» [1, с. 17].

Та опускаємося до ближчих часів. Зі спогадів Костів Стефанії Теодорівни, 1936 р. н.: «На Щедрий Вечір по вечери і на сам Йордан, як вже починало смеркати (бо за один вечір села всього не обійдеш), ми ходили щедрувати на церкву. Хтось з чоловіків ніс дзвіночки. Під хатою задзеленчали тими дзвіночками і стали щедрувати. Господарі переважно виходили і запрошували до хати. Частували щедрівників, звичайно, горівкою, давали закусувати пампухами (на Йордан, як вже було по пості, то давали закусувати м'ясним. Дехто пропонував гарячий курячий розсіл, щоб зігріти горло). Щедрували церковну Йорданську щедрівку — ту, яку співали в церкві на Йордан, хоч би «Ти, Йордане, приготися», або якісь інші церковні Йорданські пісні»¹.

Ти, Йордане, приготися

Ти, Йордане, приготися!

Ти, Йоане скоро спішися

Іл. 1. Мазуренко Олександр зі своїми хресними батьками: Теодором Карабаном та Марією Подвірною. Йордан, 1987 р. Фото з родинного архіву Марії Войтків

Іл. 2. Сини директора селиської школи Федора Мазуренка (Олександр і Володимир) в гостях у Насті та Теодора Карабанів. Йордан, 1987 р. Фото з родинного архіву Марії Войтків

*Діви Марії хрестити Сина,
Бога Слова в Тройці єдина
Во річних, во річних струях. (2)
Облаки, глас свій спустіте,
Йоану се возвістіте.
Най він стане на Йордані
І положить свої долоні
На главі, на главі Христа. (2)*

*Архангели і Херувими
А і з ними і Серафими*

¹ Записано восени 2023 р. від жительки села Костів Стефанії Теодорівни, 1936 р. н.

Іл. 3. Селиський дитячий вертеп в гостях у Петрів Стефанії Григорівни. Зліва від Петрів Стефанії — внучка Оленка, 1990 р. Фото з родинного архіву Марії Войтків

Боговійно всі предстояли,
Хрещенню Творця вслугували,
Як хрестив, як хрестив Йоан. (2)
Небеса днесь ся відчиняють
І Святого Духа вітають.
Він бо у виді голубинім
З неба злітає над Божим Сином
При Його, при Його хресті. (2)
Що за дар, Христе, Царю, Владико,
Дали Тобі такий великий?
Що Ти на водах днесь ся явив,
Своїм хрещенням нас віродив
І собі, і собі з'єднав. (2)
Глянув Отець із небеси:
Ти возлюблений Син Мій еси!
Всі Йому, люди, послух дайте
І безнастанно прославляйте,
Що ся днесь, що ся днесь явив. (2)
І ми нині просім Йоана,
Що Йому власть хрестити дана,
Най він упросить Спаса і Бога,
Щоб отверта була дорога
Нам грішним, нам грішним у рай. (2)

Або ж таку щедрівку:

Ой, що за плужок ранесенько оре?

Ой, що за плужок ранесенько оре?
Так рано.
Так рано-раненько, радуйся, землянько,
Син Божий нам ся в Йордані хрестив.
А за тим плужком сам Господь ходить.
Так рано.
Так рано-раненько, радуйся, землянько,
Син Божий нам ся в Йордані хрестив.

А Мати Божа Господа просить.
Так рано.

Так рано-раненько, радуйся, землянько,
Син Божий нам ся в Йордані хрестив.

Ой, виоре, синку, тонесеньку скибку.
Так рано.

Так рано-раненько, радуйся, землянько,
Син Божий нам ся в Йордані хрестив.

Тай посієм, синку, ярую пшеничку.
Так рано.

Так рано-раненько, радуйся, землянько,
Син Божий нам ся в Йордані хрестив.

А на тім слові будьте здорові.

Так рано.

Так рано-раненько, радуйся, землянько,
Син Божий нам ся в Йордані хрестив.

Справжньою знахідкою для мене був магнітофонний запис Наталії Бурбан (з дому Петрів), де вона зафіксувала щедрівки, наспівані на Йордан 2010-го року її бабцею Петрів Стефанією Григорівною, 1922 р. н. (іл. 3). Отож подаю автентичні записи щедрівок з голосу нашої дорогої землячки — щедрівки як господині, так і хлопцеві та дівчині, а також віншування.

Господине, господинько

(записано з голосу Петрів

Стефанії Григорівни)

Господине, господинько,
Готуй, готуй, готуй вечероньку.

Прийде до тебе Господь вечеряти,
Буде Свого Сина йменувати.

Дали Йому ім'я святий Петро,
А Мати Божа того не злюбила.

А Мати Божа того не злюбила.
Та й від престолу відступила.

Господине, господинько,
Готуй, готуй, готуй вечероньку.

Прийде до тебе Господь вечеряти,
Буде Свого Сина йменувати.

Дали Йому ім'я святий Павло,
А Мати Божа того не злюбила.

А Мати Божа того не злюбила.
Та й від престолу відступила.

Господине, господинько,
Готуй, готуй, готуй вечероньку.

Прийде до тебе Господь вечеряти,
Буде Свого Сина йменувати.

*Дали Йому ім'я Ісус Христос,
А Мати Божа тоє полюбила.*

*А Мати Божа тоє полюбила.
Та й до престолу зразу приступила.*

Зі спогадів Пукальської Дарії, 1936 р. н.: «То було в 1950-х роках. Після Святої Вечері перед Йорданом ми, дівчата — я, Кошикова Наталя і Данка зі Стандрівки — пішли щедрувати. За щедрування нам виносили балабухи. А в одній хаті, де ми щедрували, балабухів не було. Дівчина, якій ми щедрували, виходить і каже: «Ой, а ми не маємо балабухів». А ми тоді: «Балабух, балабух, Аби тобі живіт спух», — пореготалися, пообнімалися, та, все ж, та дівчина запросила нас до хати, ми попили компоту з сушні, з'їли по вареникові, які залишились з Вечері, і далі пішли щедрувати. То були голодні часи, та, все ж, величні свята були, веселі, бо ми були молоді і жили тими прекрасними народними традиціями».

ЩЕДРІВКИ ХЛОПЦЕВІ

Ой рано-рано кури піяли

*Ой рано-рано кури піяли,
Дай, Боже, кури піяли.*

*Встав панич Василько, три свічки всукав,
Дай, Боже, три свічки всукав,*

*При першій свічці коня напував,
Дай, Боже, коня напував.*

*При другій свічці коня осідлав,
Дай, Боже, коня осідлав.*

*При третій свічці з дому виїхав,
Дай, Боже, з дому виїхав.*

*Хвалився конем перед королем,
Дай, Боже, перед королем.*

*Золота грива всю землю вкрила,
Дай, Боже, всю землю вкрила.*

*Золоті підкови камінь лупали,
Дай, Боже, камінь лупали.*

*Камінь лупали, в церкву складали,
Дай, Боже, в церкву складали.*

*З трьома верхами, з трьома вінцями,
Дай, Боже, з трьома вінцями.*

*На першій вінці сонечко зійшло,
Дай, Боже, сонечко зійшло.*

На другій вінці місячок засяв,

Іл. 4. Селиські парубки, 1950-ті рр. Фото з родинного архіву Наталії Петришин (з дому Кошик)

Іл. 5. Селиські дівчата, 1939-й рік. Фото з родинного архіву Наталії Петришин (з дому Кошик)

Дай, Боже, місячок засяв.

*На третім вінці сходилла зоря,
Дай, Боже, сходилла зоря.*

*А то не зоря, то його мила,
Дай, Боже, то його мила.*

*Бувай здоровий, гречний паничу,
Дай, Боже, гречний паничу.*

*З вітцем, з маткою, з всьою родинюв,
Дай, Боже, з всьою родинюв.*

*В городі зілля, в хаті весілля,
Дай, Боже, в хаті весілля.*

Ту щедрівку, як і інші — як хлопцям (іл. 4), так і дівчатам (іл. 5) — я запам'ятала зі співу нашої су-сідки Пукальської Меланії Олексіївни, 1908 р. н., з далеких 1960-х років.

Пішов Василько гречку косити

Пішов Василько гречку косити, бриніла.

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

Прийшла до нього матінка його, бриніла,

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

— *Час ти, Васильку, та й додомоньку, бриніла,*

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

Вже покіс дійшов, додому не йшов, бриніла,

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

Прийшов до нього батенько його, бриніла,

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

— *Час ти, Васильку, та й додомоньку, бриніла,*

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

Вже покіс дійшов, додому не йшов, бриніла,

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

Прийшла до нього миленька його, бриніла,

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

— *Час ти, Васильку, та й додомоньку, бриніла,*

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

Покіс не дійшов, додому пішов, бриніла,

Бриніла коса коло покоса, бриніла.

Їхав Петруньо без ліс темненький на коню

(записано з голосу Петрів Стефанії Григорівни)

Їхав Петруньо без ліс темненький на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Здбали його три розбійники на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Ой де ж ти їдеши, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой їду ж бо я до свого тата на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Що ж ти му везеш, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой везу я му золоту шапочку на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Їхав Петруньо без ліс темненький на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Здбали його три розбійники на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Ой де ж ти їдеши, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой їду ж бо я до своєї мами на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Що ж ти їй везеш, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой везу я їй білу хустину на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Їхав Петруньо без ліс темненький на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Здбали його три розбійники на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Ой де ж ти їдеши, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой їду ж бо я до свого брата на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Що ж ти му везеш, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой везу йому шаблю до боку на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Їхав Петруньо без ліс темненький на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Здбали його три розбійники на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Ой де ж ти їдеши, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой їду ж бо я до своєї сестри на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Що ж ти їй везеш, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой везу я їй золотий сегнат на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Їхав Петруньо без ліс темненький на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Здбали його три розбійники на коню,

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Ой де ж ти їдеши, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой їду ж бо я до своєї милої на коню.*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

— *Що ж ти їй везеш, гречний паничу, на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню?

— *Ой везу я їй вінок зелений на коню,*

Гей же на коню з золотим п'юречком, на коню.

Ой на річці, на Йордані

(записано з голосу Петрів Стефанії Григорівни)

Ой на річці, на Йордані,

Там Богданьо пулонку рубає.

Пулонку рубає, коня напуває,

А йому батенько рушничок тримає.

Тримай же, тримай, ти мій батеньку,

Бо я поїду в чужу сторононьку.

Бо я поїду в чужу сторононьку,
Привезу я тобі дорогу шапоньку.

Ой на річці, на Йордані,
Там Богданьо пулонку рубає.

Пулонку рубає, коня напуває,
А йому матінка рушничок тримає.

Тримай же, тримай, ти моя матінка,
Бо я поїду в чужу сторононьку.

Бо я поїду в чужу сторононьку,
Привезу я тобі дорогу хустоньку.

Ой на річці, на Йордані,
Там Богданьо пулонку рубає.

Пулонку рубає, коня напуває,
А йому миленька рушничок тримає.

Тримай же, тримай, ти моя миленька,
Бо я поїду в чужу сторононьку.

Бо я поїду в чужу сторононьку,
Привезу я тобі дорогий перстенец.

Бувай здоровий, гречний Богданю,
Не сам з собою, з вітцем — з маткою.

З вітцем — з маткою, з всьою родиною,
І зі своєю миленькою.

Там на горі вітер віє

(записано з голосу Петрів Стефанії Григорівни)

Там на горі вітер віє
Там Василенько жито сіє.

Сіє, сіє, розсіває,
Та й на Наталю поглядає.

А Наталя красна-мила,
Та й наварила пирогів з сира.

Пирогів з сира, маслом мастила,
Та й Василенька запросила.

Ой, Василю, Василеньку,
Посаджу я тебе у городеньку.

Буду я з тебе листя щипати,
Буду ся тобою обтикувати.

ЩЕДРІВКИ ДІВЧИНІ

В панськiм городі росла лілія

В панськiм городі росла лілія,
Її садила панна Марія.
Ой садила, підливала,
Лілія ся розцвітала,
Лільом лілія, панна Марія.

Прийшов до неї батенько її:
— Дай ми, Маріє, квітку лілії.
— Но одну галузку маю,
І то для себе тримаю.
Лільом лілія, панна Марія.

Прийшла до неї матінка її:
— Дай ми, Маріє, квітку лілії.
— Но одну галузку маю,
І то для себе тримаю.
Лільом лілія, панна Марія.

Прийшла до неї сестричка її:
— Дай ми, Маріє, квітку лілії.
— Но одну галузку маю,
І то для себе тримаю.
Лільом лілія, панна Марія.

Інший варіант:

— Не дам, не дам ні листочка,
Бо ми всохла лелійочка,
Лільом лілія, панна Марія.

Прийшов до неї миленький її:
— Дай ми, Маріє, квітку лілії.
— Но одну галузку маю,
І то для тебе тримаю.
Лільом лілія, панна Марія.

По горі-гороньці ходила паненка

(записано з голосу Петрів Стефанії Григорівни)

По горі-гороньці ходила паненка,
Лільом-лілія, лільом-лілія.

Ходила паненка панна Наталюні,
Лільом-лілія, лільом-лілія.

Та й зірвала собі червону рожу,
Лільом-лілія, лільом-лілія.

Притулила єї до свого личенька,
Лільом-лілія, лільом-лілія.

Ой дай, Боже, мені, таке личко мати,
Лільом-лілія, лільом-лілія.

Таке личко мати, як червона рожка,
Лільом-лілія, лільом-лілія.

Таке личко мати, хлопців привабляти,
Лільом-лілія, лільом-лілія.

Бувай здорова, гречна Наталюсю,
Лільом-лілія, лільом-лілія.

Наступні щедрівки «Пасла Маруся чотири воли,
в яліні», «Ой в лужку, лужку, на жовтiм піску» та
«На загуменю, на загуменю, зелена», як і щедрів-

ки хлопцеві «Їхав Петруньо без ліс темнений на коню» та «Пішов Василько гречку косити» співають на одну й ту саму мелодію.

Пасла Маруся чотири воли, в ялині

*Пасла Маруся чотири воли, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

*Воли згубила, додому прийшла, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

*Пішов батенько воли шукати, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

*Батенько пішов, волів не знайшов, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

*Пішла матінка воли шукати, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

*Матінка пішла — волів не знайшла, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

*Пішов миленький воли шукати, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

*Він воли знайшов — додому прийшов, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

Бувай здорова, гречна Марусю, в ялині,

Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.

*З вітцем, з маткою, з всюю родиною, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

*В городі зілля, в хаті весілля, в ялині,
Гей же, в ялині, при зелененькій дубині.*

Ой в лужку, лужку, на жовтім піску
(записано з голосу Петрів Стефанії Григорівни)

*Ой в лужку, лужку, на жовтім піску, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*Рученьки мила, перстень згубила, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*Батеньку, піди, перстенец знайди, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*Батенько пішов, перстень не знайшов, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*Матінко, піди, перстенец знайди, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*Матінка пішла, перстень не знайшла, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*Миленький, піди, перстенец знайди, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*Миленький пішов, перстенец знайшов, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*В городі зело, в хаті весело, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*В городі зілля, в хаті весілля, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*Бувай здорова, гречна Наталю, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

*Не сама з собов, з всюю родиною, бриніла,
Бриніла вода з-під камененька, бриніла.*

На загуменю, на загуменю, зелена
(записано з голосу Петрів Стефанії Григорівни)

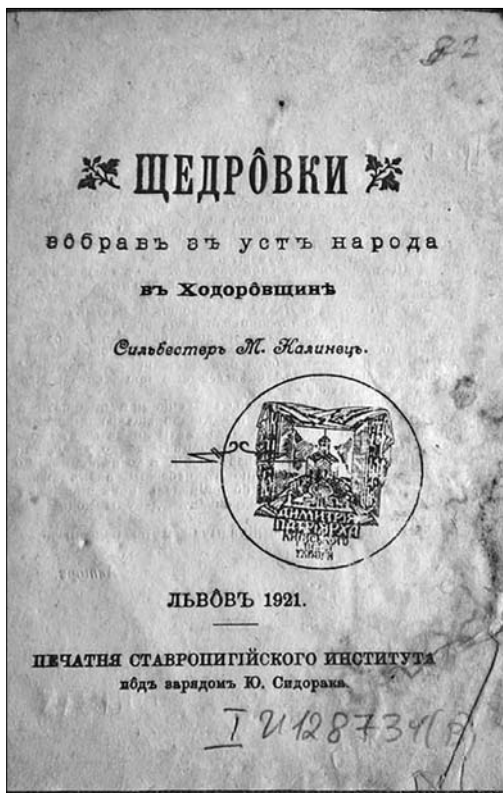
*На загуменю, на загуменю, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.*

*Прийшов до неї батенько її, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.*

*Віктусю, дочко, дай ми яблучко, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.*

*Я одне маю, собі тримаю, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.*

*На загуменю, на загуменю, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.*

Іл. 6. Обкладинка книжечки «Щедровки»

Прийшла до неї матінка її, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.

Віктусю, дочко, дай ми яблучко, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.

Я одне маю, собі тримаю, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.

На загуменю, на загуменю, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.

Прийшов до неї миленький її, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.

Віктусю, мила, дай ми яблучко, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.

Я одне маю, тобі тримаю, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.

В городі зело, в хаті весело, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.

В городі зілля, в хаті весілля, зелена,
Зелена яблунь червоні ябка зродила.

І, на останок, віншування, які виголошували щедрувальники (записано з голосу *Петрів Стефанії Григорівни*):

Вінчую вас з тими святами,
Жи дав Бог дочекати.
Дай, Боже, їх опровадити,
Рік по року, від ста літ до ста літ,

Допоки Бог назначив віку.
Всім по сто літ, хто є в цім домі!
Христос ся хрищає!

Складно відповісти, звідки тексти щедрівок заходили до села.

У Львівській національній науковій бібліотеці України імені Василя Стефаника (фонд Патріарха Димитрія) зберігається книжечка «Щедровки» (іл. 6), зібрані «з вуст народа» з Ходорівщини (за 1921 рік) [2]. Там записані деякі щедрівки, які побували і в с. Селиську.

Може і завдяки цьому виданню щедрівки потрапили до села, а, може, навпаки, — ті записи робились з варіантів, які уже побували на Львівщині. Схиляюсь до думки, що первісно вони творились самим місцевим людом, а потім ширились, як, до прикладу, щедрівка «В нашого пана стодола повна», яка мігрувала з Підбірців до Селиська. Та як би там не було, мені вдалось зафіксувати ті уже майже втрачені місцеві щедрувальні піснеспіви, які, хочеться вірити, повернуться до своїх нащадків.

1. Отець Сосенко Ксенофонт. *Культурно-історична постать Староукраїнських свят Різдва і Щедрого Вечора*. Львів, 1928. Перевидання: Київ: СІНТО. 1994. 343 с.
2. Щедровки. *Зобравъ зъ вустъ народа в Ходоровщинъ Сильвестеръ М. Калинець*. Львов, 1921. 24 с.